

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

עלון מס' 1584, 11/09/2022, אלול תשפ"ב

פתיח

שנת הלימודים תשפ"ג נפתחה כסדרה ולאחר שאיומי ההשבתה הוסרו, חזר על עצמו הריטואל הקבוע והמרגש של שער הפרחים, מחיאות הכפים והדמעה המנצנצת בזווית העין. אם לרגע תהיתי האם החופש הגדול כבר באמת תם, הרי שארוחת הצהריים של יום חמישי המחישה לי זאת היטב בדציבלים אין סופיים, ונראה שאנשי הדור השמיני, כמוני, שראיתם קהתה מזמן, נזדקק בקרוב גם לבדיקות שמיעה.

דווקא 'זקנת העדה', רנה פלג בת ה-90 פלוס שתים, שתמיד נוצרת בליבה קורטוב של אופטימיות, אומרת ש"רעש בחדר האוכל הוא סימן מעודד חיים". וזה מזכיר לי שכאשר עוד היתה רפת באשדות, ושאיציק גל היה המנהל, (היום הוא יונקאי 'בלבד') היה מתהדר שזבל הוא ריח של כסף ואל לנו להלין על ריחו הלא סימפטי.

אז אחרי שאמרנו את כל אלה, נציין שבעשורים האחרונים לא הוקם באשדות אף לא ענף חדש, למעט 'החשמל הסולרי', שהולך וצובר תאוצה, והוא כנראה 'הרגל השלישית' עליה דיבר בשעתו שמוליק לשם, בהיותו יו"ר הקיבוץ. הענפים שכבר אינם איתנו הם הרפת שעברה לבית רימון ומצליחה שם מאד, הפטם, שאו טו טו נגמר והיענים שגורלם נחרץ לשבט. ענף בעלי החיים היחיד שנותר (אם לא נחשב את אורוות הסוסים) הוא ההודים+הודנים בו עובדים חקלאינו המסורים שרון לוי ורפי בן נאים הראויים לכל שבח.

שבוע טוב והרבה אופטימיות!

אבנרון

הלול - לראות את הסוף

העליזים). 'סופרינו' שלא נהגו להתהדר בחתימתם (מטעמי צניעות?), מספרים על לול ובו 170 מטילות. היתה זו שעתו היפה של הפמיניזם, משום שרוב עובדי הענף, כולל השדרה הניהולית, היו נשים, רובן אמהות לילדים רכים (עדנה קורן, מאשה נייטר, שפרה חלק, עמליה דיין, רחל כהן, ברוריה שרון, דרורה זקצר רינה פלג ועוד) הגברים הבודדים בענף של אז, למשל זלי הימן, אביהם של אפרים וראובן ז"ל, עסקו בעיקר בעבודת תחזוקה של חדרי ההטלה, שייצרו כמה מאות ביצים ליום, חלקן לטובת חברי המשק (משק אותרכי המייצר את תוצרתו בעצמו), השאר להדגרה פנימית או מכירה החוצה. ברבות הימים, כפי שמספרים יומני אשדות (אין מי שיכול להעיד על כך מלבדם) גדל מספר הלולים וכמות האפרוחים חצתה לראשונה את גבול ה-2000, כאשר אלה גדלים באינקובטורים, דבר שמעלה באופן דרמטי את אחוזי השרידות, אבל לא מונעים כניסת מחלות מידבקות כמו דבר ואבעבועות שחורות, שמביאות להקפדת יתר על היגיינה. מנהל הענף הראשון היתה מנהלת. **רבקה טקס** ילידת לטביה אחותה של פוליה מלמוד.

צילום אוויר משנת 1962

תולדות ענף הלול על גלגוליו השונים: בתחילה ב'משק גשר' ובהמשך בדלהמיה (היא אשדות), הוא נושא לספר עב כרס, וככל שנכנסים יותר לעובי ולעומק הקורה, (אם התולעים טרם כירסמו בה עד כלות), מתגלה עד כמה היה זה ענף מרכזי ורב חשיבות בדברי ימינו של קיבוץ מן הגדולים והחשובים בארץ. עיתוי הכתבה איננו מקרי משום שבקרוב ממש, עניין של שבועות ספורים, עומד להסתיים המדגר האחרון מזה 94 שנים, שלאחריו יפוננו לולי הפטם שעדיין פועלים (3 במספר) מתכולתם, הציוד הנותר יימכר או יושמד (אסבסט) ובתוך שנה עד שנתיים יעמוד המתחם (כולל הרפת ז"ל) ערוך ומוכן לקראת הכשרתו לשכונת בנים שלב ב'.

דחף בשעתו עודד גפני, נקלע למשבר די קשה, ענף הפטם במבנים המיושנים ובתנאי התחזוקה הירודים ועם עובד-מנהל אחד בלבד, עומד על רוחיות סבירה, והוא נאלץ להסגר בגלל סיבות שיפרט שאלו אלתר בהמשך הכתבה, ובכך ייסגר מעגל.

היסטוריה: הדיווח הלולני הראשון ביומני אשדות, הוא מינואר 1928! (ימי גשר

הלול – לראות את הסוף - המשך...

השישים מסתמן שינוי מגמה: פחות מכירת אפרוחים, יותר יצור של בשר, מה שמביא לעליית בהכנסות ובעקבותיהן שיפורים טכנולוגיים, כמו הכנת תערובות בבית ועירפול לולים, שמקטין תמותה. יחד עם זה הורגש מחסור קבוע בכ"א".

בפברואר 1966 מאשה מסיימת ומוסרת את מושכות הניהול **לעודד גפני** שמתגלה כאיש חזון ומעשה, ובעיקר מנהל מוכשר ובעל ראייה כלכלית מובהקת. כשהבין עודד שאפרוחים עם כל המחלות, זה עסק מקרטע, שם את יהבו על שלוחת הפטם-שהפכה לדומיננטית. בהמשך, כשיעבור לתפקידים בכירים, כולל ניהול 'עוף טוב', יחליפו אותו "מיטב הנוער" של אשדות: ערן כהן, רונן זקצר ואחרים, אז נכנסים גזעי תרנגולות חדשים המותאמים למציאות החדשה, והענף הופך להיות יעיל ורווחי יותר, עם הפחתה משמעותית בכח עבודה.

עבור **שאול אלתר** שאין כמעט ענף חקלאי באשדות שאותו לא ריכז (רפת, בנות, תמרים, גד"ש לול, זאת בנוסף לריכוז משק ועשור בתפקידי ניהול ב'לוג') זהו אכן מדגר הפטם האחרון. מדובר על שלושה לולים (בעבר היו הרבה יותר), שגילו של הכי צעיר הוא 52 שנה, ושני עמיתיו גם הם ילידי שנות ה-70. הראשון מבין השלושה שעדיין עובדים הוא לול 'אנגלי' שבנה אריק ראובני לאחר שחרורו מהצבא. "הסיבה הראשונה בגינה העסק ייסגר בתום המדגר הנוכחי", אומר שאול, "היא שאני התעייפתי. הסיבה השניה, (ואולי העיקרית), היא שאם רוצים להגיע להישגים, אז צריכים להיות מגדלים מאד טובים ויעילים, ובמבנים הקיימים, בני החמישים ומעלה, לא משתלם להשקיע. אמנם התוצאות המקצועיות והכלכליות של

"התנאים האובייקטיביים בלולי הרביה לא היו קלים כלל ועיקר", מתארת **מאשה נייטר**, שהחליפה בניהול את רבקה. "נהפוך הוא, העופות רבצו על רצפת בטון מרופדת, כי חשבו שכשתרנגול עומד על תרנגולת חייבת להיות תחתם קרקע יציבה, אחרת לא יוכלו למלא את מצוות פרו ורבו. גם הזנים השתנו מאוחר יותר וחולקו בין תרנגולות לפיטום, בשר או ביצים. משלוחי האפרוחים היו קטע קריטי: 48 שעות רצופות של עבודה סזיזית במהלכן היו נשלחים לשדה התעופה 'לוד' מאות קופסאות מחוררות ובהן 'הזהב הצהוב'- אפרוחים מארץ הקודש".

ברוריה שרון: "התחלתי בלול כנערת בית-ירח, יום בשבוע תחת ניהולה הקפדני והבלתי מתפשר של מאשה נייטר המיתולוגית, שעבדה בלול כמעט 24 שנים, שאותה החליף ברבות הימים עודד גפני. באותם ימים מתפשטת בארץ מחלת הניוקאסל, שמשכיבה את כל הלול, ועודד, עם הנהלת המשק (חנוך ראובני ושות') לוקח החלטה קריטית אך נכונה, להפסיק עם ההדגרה (שמתבצעת על נסורת עץ שמיצרת בנגריה המקומית) ולעבור לתרנגולות לפיטום. לציין שעד אז היו דרים בכפיפה אחת תרנגולים ותרנגולות ואת

הביצים היינו מדגרים במדגריה עד בקיעתן. תרנגולים חמורי סבר היו קופצים עלינו עם הכנפיים וזה היה נורא מפחיד. זלי הימן היה הולך עם מקל מאחור הגב וכשהיה מחלק אוכל או מנקה שקתות, המקל היה מרתיע אותם. אחרי שנתיים בצבא חזרתי ללול לראות כיצד יגאל וולדרסקי ז"ל, עם ידיו הענקיות, אוסף ביצים מהירות שלא תיאמן. 25 שנים עבדתי בלול, משם עברתי לחדר אוכל ואחר כך לחברת הילדים. החל משנות

הלול – לראות את הסוף - המשך...

שעוד קרה בחצי השנה האחרונה, ולמעשה הכריע את הכף, הוא ש'עוף טוב' הורידו לנו, קרי למגדלים החיצוניים שלא באינטגרציה, את מחיר המטרה בצורה דראסטית מה שמחייב הצטיינות יתרה, ולנו במבנים הישנים הקיימים, מאד קשה להצטיין. יתכן שבמדגר הנוכחי עוד נרוויח, כי בקיץ לא משתמשים בגז לחימום, שעלותו מאד גבוהה (30-60 אש"ח למחזור) אך כשנגיע חורף המצב ישתנה לרעה. אבל מבחינתי הסיבה העיקרית, היא שבאמת באמת התעייפתי.

ריכז: אבנרון

השנים האחרונות היו די טובות והותירו שורת רווח של 180-250 אש"ח לשנה, אבל מצב התחזוקה בכי רע, כאשר הבעיה הכי קשה היא איוורור וקירור (או צינון) כאשר הציד המיושן מאפשר לנו להוריד את הטמפרטורה בלול בשתיים עד ארבע מעלות בלבד, וכאשר נחוץ להוריד ב-10 מעלות (כמו בלול ההודנים) הדבר לא ניתן. פלמרות הסיבות שציינתי, אומר שאול, "שווה לשקול להמשיך בפטם עוד זמן-מה מאחר ולפנות את השטח לקראת בניה, ייארך כחודש ימים בלבד". שאול מדגיש עובדה נוספת שחשוב לדעת: "בניגוד לרוב מגדלי הפטם בעמק הירדן שעובדים על פי מודל האינטגרציה, כלומר שהלולים שייכים ל'עוף טוב' שנושא ברוב ההוצאות, כולל המשכורת של המנהל או העובדים, לנו זה לא השתלם כלכלית לעבוד בהסדר הזה, ולכן עבדתי וניהלתי לבד, כדי שלא להעמיס על הענף הוצאות מיותרות ולהשאיר לעצמי משכורת. מה

ארכיון אשדות יעקב איחוד

שיתברר מהדברים להלן). בשעה טובה, אשדות!

להלן דברים שכתב ברוך גולדשמיד ז"ל לכבוד חנוכת חדר האוכל השישי באשדות:

"בערב זה יש צורך להזכיר ולהעלות במקצת את ערך חדר האוכל בחיי הקבוצה. בעבר לא מלא חדר זה רק את תפקידו המקובל: חדר אוכל, כי אם חדר חיים מהשכם בבקר עד מאוחר בלילה. החבר מצא שם את מקומו. שם נרקמו חוטי חיון, שם השתתף בחיי החברה, ושם עוצבה השקפת עולמו. בחדר האוכל השתקפו חיי המשק לכל פרטיהם החברתיים, הכלכליים והכספיים. כתלי חדר האוכל קלטו את החבר החדש שרק בא למשק. שם הוכנס למאזן החיים בו התעכל – אם אפשר להתבטא כך – ובו חוסן. השפעת גומלין היתה בין היחיד והחברה. החברה השתתפה בחיי היחיד, בשמחתו וביגונו. אמון הדדי שרר בין היחיד והצבור. היתה יצירה משותפת, חדוות יצירה ושמחת חיים.

במשך שלוש עשרות בשנים, הקבוצה, כחלק מתנועת הפועלים, התפתחה והשיגה גדולות בחיי הארץ ובנינה. היא שמה אבני יסוד לתנועת הפועלים בארץ. מאז חלו שינויים. נחלש האמון. נחלשה העזרה ההדדית. המראה בכללו השתנה. הדברים ידועים ולא נרבה בהם הערב. אולם נזכר נא בחדר האוכל בגשר (בחושה הערבית – בטרם קם בניין האבן) מול חדר האוכל הזה הבנוי לתפארת. יש אולי לסמיכות הפרשיות, אם אמשיל כאן מה בין בית המקדש הראשון שנחרב לבין השני שהוקם אחרי גלות בבל. ערכו של הראשון

לכבוד התקנת הפנלים הסולריים על גג חדר האוכל

עד הפילוג ב-1951, כ-30 שנה אחרי יסוד הקיבוץ, נבנו בגשר-דלהמיה-אשדות יעקב 5 חדרי אוכל. זה היה צורך השעה עקב השינויים המהירים בגידול האוכלוסיה והתפתחות היישוב. בחשבון פשוט, עד הפילוג אשדות בנתה בממוצע חדר אוכל אחד כל שש שנים.

"עם הפילוג היה צורך להפריד את חדרי האכילה". ב-1954 אשדות איחוד בנתה את חדר האוכל השישי שהיה צריך שנקנה מגרמניה. ב-1969 אשדות איחוד בנתה את חדר האוכל של היום, השביעי במספר, מכיוון "שמוסדות הבטחון קבעו שהצריך מסוכן מדי במשק מופגז, וצריך חדר אוכל מבטון עם גג בטחוני". בנייתו של חדר האוכל של היום החלה באוקטובר 1969 והוא נחנך בסוף 1971.

על הגג הבטחוני הזה מתווספים בימים אלה פנלים סולריים. זהו צו השעה, בין היתר, להצלת כדור הארץ מחורבן אפשרי. (המילה "חורבן" לא נבחרה במקרה, כפי

ארכיון אשדות - המשך...

נר נשמה חודש ספטמבר

ברוחניותו הפנימית הגדולה מול השני שצורתו החיצונית נודעת לו לתהילה. בחנוכת בית שני נפגשו צעירים שנולדו בבבל וזקנים שזכו לראות את בית המקדש הראשון שנחרב לפני שבעים שנה. הצעירים שמחו, הזקנים בכו – ככה מספרת האגדה. אבל זאת אגדת חיים. אינני מתגעגע על החוויה הערבית והאווזים שטיילו בה. אבל יש להתגעגע על חדות החיים ושמחת היצירה של אז. על הזדהות היחיד והרבים. מי יתן וחדר האוכל הזה יכיל בקרבו שמחה וחדווה, רעות ואחוה, וכי אחדות ושלוה תשרור בין כתלי הבית הזה. והיה בכך משום אות כי לא נותקה השרשרת."

שבוע טוב!

שאל ינאי

ארכיון אשדות יעקב איחוד

ניסר	צבי	4.9.1933	ז' אלול תרצ"ג
לויט	שושנה	27.9.1943	כ"ז אלול תש"ג
כהן	אחזיהו	29.9.1950	י"ח תשרי תשי"א
בן-דוד	אסתר	30.9.1974	י"ד תשרי תשל"ד
צמח	אליהו	22.9.1975	י"ז תשרי תשל"ו
ברסלבסקי	עדיה	14.9.1976	י"ט אלול תשל"ו
זאבי	עזריאל	19.9.1979	כ"ז אלול תשל"ט
גפני	מרים	20.9.1980	י' תשרי תשמ"א
זקצר	דרורה	4.9.1988	כ"ב אלול תשמ"ח
לזי	לאה	18.9.1989	י"ח אלול תשמ"ט
פייקוב	סנדר	21.9.1989	כ"א אלול תשמ"ט
הירשהויט	עדה	28.9.1990	ט' תשרי תשנ"א
הוימן	צבי	10.9.1991	ב' תשרי תשנ"ב
ענבי	רבקה	17.9.1997	ט"ו אלול תשנ"ז
בורכרט	שלמה	18.9.1997	ט"ז אלול תשנ"ז
כהן	מרים	10.9.2002	ד' תשרי תשס"ג
אורן	הדה	9.9.2008	ח' אלול תשס"ח
זבילבסקי	גוטה	1.9.2009	י"ב אלול תשס"ט
רפאלוב	חנכה	6.9.2015	כ"ב אלול תשע"ה
איתח	גמליאל	4.9.2016	א' אלול תשע"ו
לייבוויץ	גנסיה	12.9.2016	ט' אלול תשע"ו
פז	יפה	20.9.2016	י"ז אלול תשע"ו
כהן	רחל	26.09.2017	ה' תשרי תשע"ח

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

חינוך כדרך חיים שיחה עם סמדר ינאי

אצלנו באשדות יעקב, והפלא ופלא, הרעיון הפך למסורת שנמשכת כבר שנים רבות, ועופר כמנהל-חברה ויזם, נמצא איתנו בקשר מתמיד לאורך כל הדרך.

'מזה שש שנים אני כבר לא רכזת נעורים', מדגישה סמדר, אבל בזכות קייטנת איל"ן נמשך הקשר עם חברת הנעורים ויותר מכך, יש לנו בוגרות ובוגרי צבא, שממשיכים ללוות אותנו בקייטנות, שנה אחרי שנה, מתעניינים ותורמים הרבה מניסיונם, נפלא לראות כיצד חווית הקייטנה נשאר אצל הנוער שלנו כחוויה משמעותית.

כאמור, סמדר מסיימת בימים אלה קריירה מפוארת של 40 שנות הוראה וחינוך שהחלו ב-1982 כשסיימה לימודי מורה למלאכה (היום זה נקרא לימודי יצירה) בסמינר אורנים ונכנסה ללמד בבית-ירח (כשנה), לאחר מיכן היה מעבר למול גלעד, בעקבות רצף של לידות הילדים (טליה, חובב, הלל ונבות) ומכורח הנסיבות היא העדיפה להשאר ב-מול גלעד. בעקבות הצטרפות שער הגולן ל'מול גלעד' וכניסת מורה למלאכה מטעמם, התמנתה סמדר ב-1990 לרכזת חינוך של אשדות יעקב מגיל לידה ועד י"ב, שזו באמת היתה מטלה מאד מאד כבדה ומאתגרת, וכאשר ביקשו למצוא לה מחליף אחרי 3 שנים, זו הייתה משימה בלתי אפשרית, והיא נשארה בתפקיד לשנתיים נוספות (5 שנים בסך הכל) ועל אף המורכבות, הצליחה באורח פלא לגשר בין

אין לי (המראיין) יומרות, בראיון קצר לתמצת היסטוריה ארוכה ועשירה כמו זו של סמדר ינאי שבימים אלה מסיימת פרק מאד מרכזי ומשמעותי במסכת חייה ויוצאת לגימלאות. אבל ננסה. גימלאות אין פירושו שהיא מתנתקת מתחום העבודה, ממש לא, אלא מבצעת שינוי כיוון, שאפשר שיוביל אותה אל פסגות חדשות שלא חלמה עליהן, כמאמר הקלישאה שמי שבאמת עסוק, תמיד ימצא פנאי לדברים נוספים. עם תום 40 שנותיה כמורה ומחנכת ב'מול גלעד' קיבלה סמדר תעודת הוקרה מבית הספר (כמו 2 מורות אחרות).

הקיץ מהווה תקופת הסתגלות לנוהל החיים החדש, כאשר במרכזו "קייטנת איל"ן" המסורתית עם בני הנוער שלנו, קייטנה שמתקיימת כבר 22 שנה.

"השנה מאד התלבטתי בעניין הזה" אומרת סמדר: "אמנן סיים תפקיד ובמקומו רכזת חדשה לחלוטין; איתי המדריך במילואים; לכאורה סיבות טובות להרים ידיים", אלא שאז מתקשר אמנן אביגדור ממקום מושבו ואומר לי: 'סמדר, אני איתך', ומיד מכתیف על עצמו את הקטע הפרוצדורלי מול איל"ן: אישורים, מילוי טפסים, ולצד אלה גיוס תרומות מגופים רבי-משקל דוגמת אגודת המים, המועצה האזורית, המפעלים האזוריים וכמובן 'לוג', והעגלה יוצאת לדרך, בעזרתה ותמיכתה של מיכל פרידר, כאשר ברגע האחרון מצטרפת אלינו נורית רז שהייתה תוספת כוח משמעותי". ואנחנו נערכנו מבחינה לוגיסטית בהתאם.

איך רעיון הקייטנה התחיל? ב-1999, כשנכנס עופר שרון לתפקיד מדריך חברת הנעורים, סיפר לי שנחשף לקייטנה עם ילדי איל"ן באחד הקיבוצים הדתיים בעמק בית שאן, והציע שננסה דבר דומה גם

חינוך כדרך חיים - המשך...

הכשרון האומנותי של סמדר, לא בא כך סתם, אלא הרבה בזכות האבא, אורי פלג ז"ל. אורי, בוגר לימודי אדריכלות ב'בצלאל', שבין כהונה ציבורית אחת לשניה (3 קדנציות מזכיר קיבוץ, רכז מיתולוגי של ועדת תיכנון ועוד), נשאר אמן בנשמתו: הוא ייסד והדריך חוג לנגרות, בהמשך למד קדרות במכללת תל-חי ואף פתח בית מלאכה, וגולת הכותרת - ניהול המרכז לאומנויות בצמח שם זכה להערכה רבה (מאוחר יותר הוחלף אורי בידי ברכה פונדק). אמא רינה הייתה חזקה בסידורי פרחים בחגים ואירועים. אצל דור הנכדים רואים סימנים של כישרון ועניין יצירתי, כשהם נכנסים לבית-הסבים, הם מיד מבקשים חומרי יצירה והתענוג גדול.

קשה לעזוב מפעל חיים חינוכי?

"לשמחתי", אומרת סמדר, 'אני לא יוצאת ממערכות החינוך בתחושת שובע או חלילה קריסה, ובימים אלה של שלהי החופש הגדול, אני שוב מתרגשת לקראת פתיחת שנת הלימודים הממשמשת ובאה, למרות שאני לא צפויה ללמד בה."

העולמות ואפילו ליהנות מהתפקיד. מיותר לציין שאחרי שסיימה, פוצל התפקיד לשניים, לגיל הרך ולגיל בית ספר.

בנוסף להיותה מורה ליצירה, כולל שני תארים אקדמאים, שימשה סמדר ב-14 השנים האחרונות מחנכת של מחזורי כיתות ה'ו' במול גלעד.

"זה התאפשר לא מעט בזכות הקשר שלי לחינוך הבלתי פורמלי שנמשך שנים רבות, היא אומרת, "והיו שחשבו שזה מתאים לי, היות וגילאים אלה נחשבים מאתגרים באופן יחסי".

"אפרופו לימודי מלאכה, מבקשת סמדר לציין שתיים שהיא חייבת להן תודה אישית לאביבה לוטן (ז"ל) שיצקה מים על ידיה בהוראת מלאכה וזהבה שיפר ז"ל שראוייה לכל שבח על שחיברה אותי אל עולם התפירה ונשאר בינינו קשר חם כל השנים, כולל עבודה משותפת על 'פרוייקט הריקמות המשפחתי' המעטר את חדר-האוכל, שממש לאחרונה שיקמתי אותו אחרי שנים ארוכות שהיה מצולק מסיכות של תפאורות".

מי שעוד הבחין בכשרון התפירה המתפתח של סמדר בגיל צעיר, היו הוריה, אורי ורנה, שקנו לה לסיום י"ב מכונת תפירה 'זינגר' שעומדת עד היום בחדר העבודה, כזיכרון להתחלה.

חינוך כדרך חיים - המשך...

הראיון עם סמדר מתקיים בבית המלאכה שלה ליצור וילונות (30 מ"ר) הממוקם בהמשך למחסן הבגדים. לפני שהפכתי למחנכת (בנוסף להוראת המלאכה), מתארת סמדר, היתה לי חצי משרה פנויה וניצלתי את הזמן כדי לנסוע להרצליה וללמוד שם עיצוב וילונות. עברתי מספר תחנות בדרך, עד שהגעתי לבית המלאכה הנוכחי שהיה בזמנו חלק ממחסן הבגדים. הפרוייקט הראשון שלי היה עיצוב וילונות עבור חדרי הארוח, עם תוספות ייחודיות שלי כמו גדילים וכפתורים מחומר. (כל זה היה עוד לפני שאיקאה השתלטה ושברה את שוק הוילונות). לאור המציאות החדשה פתחתי אפשרויות נוספות לעבודת התפירה, והשנה הפכתי לעסק עצמאי (שלא דרך הנהלת חשבונות). כרגע מחפשת לעצמי עוד עיסוקים משמעותיים, לבנות לעצמי סדר שבועי חדש כך שיש למה לצפות.

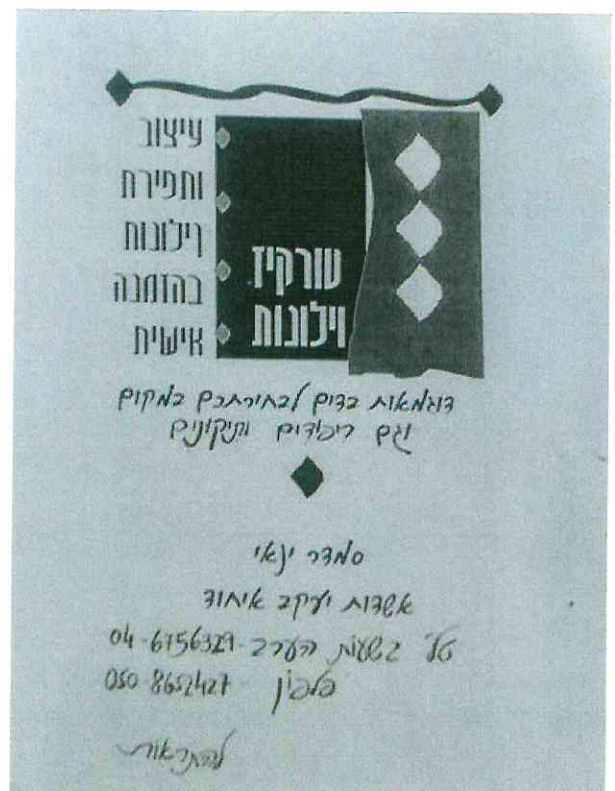
עם כל התפקידים שעשית באשדות, ועשית הרבה, לא נטלת עד כה תפקיד מרכזי. מזכירה למשל? רכזת חינוך זה בהחלט תפקיד מרכזי... הרבה שנים הייתי חברה במזכירות רחבה. הפן החינוכי-אירגוני מושך אותי יותר - בעיקר במקום שמאפשרים פתיחות ליוזמות מאפשרים ל"חלום", לחדש ולא כבולים על ידי "גורמי על".

נסי להיות יותר ספציפית

יש אצלי שני קווים מקבילים: האחד פן החינוך והשני היצירה, ואני מנסה ללכת על קו שממזג ביניהם. יש הרבה תחומים, בהם אני יכולה לתרום לאשדות, ואני אוגרת כוחות לקראת שנת המאה.

בית הספר 'מול גלעד' עומד היטב על הרגלים: נוף עוצר נשימה, חזות מרשימה, עצים, ניקיון יחסי, תנועה, הרבה צבע; עלינו לדאוג שיהיה דור המשך של מחנכים ומורים מבין הקהילות המרכיבות את בית הספר, עובדה שמייצרת חיבור מאד משמעותי (גוני אלתר נשאר המורה היחידה מאשדות איחוד, לדוגמא). בתחום בית הספר יש עוד הרבה מה לעשות: כל מנהל מביא איתו את נקודות החוזק שלו או את הראייה החינוכית שלו, אך חשוב גם לקחת מהעבר ולמצוא את הדרך להמשיך ולהתחבר אל עבר העתיד, חשוב לשמור על מסורות, על רצף.

"אני מאחלת לבית הספר שנת לימודים פורייה, שכל אחד ואחת מבין התלמידים ידע להפיק את המירב מעצמו ומסביבת הלימודים שיש לנו".

חינוך כדרך חיים - המשך...

ישי נפרד

בראשון לספטמבר סיימתי את תפקידי בקיבוץ כמנהל ענף המזון, לאחר קרוב ל-8 שנים. התפקיד על פי ראייתי, מעבר לפן הכלכלי, היה לדאוג לליבו הפועם של הקיבוץ: הכל-בו בו וחדר-האוכל, שהיו מאז ומתמיד מקום מפגש של ותיקים, צעירים, ילדי החינוך, עובדי המפעל והענפים שלנו ועוד. הכרתי אנשים נפלאים בקהילה שלנו ונהייתי מאד לאורך כל הדרך. למדתי הרבה על הקיבוץ ופיתחתי עצמי גאוות יחידה אשדותית. למדתי גם מה כל אחד אוהב לקנות וגם מה לא אוהבים... היו הרבה רגעים מהנים ומרגשים כמו לראות חדר-אוכל מלא וגועש אחר תקופת הקורונה, אז אתה מבין את המשמעות של ריק. או עוגות הניתנות לעובדי הענף מחברים בקיבוץ, סתם כי רוצים לפנק.

אני מודה מעומק הלב לכולכם על האמון והשותפות, ואם פגעתי במישהו חלילה, בלהט העשייה, אני מבקש סליחה. ניפגש בשמחה במדרכות!

רנה פלג: יש מי שמצייר בפה, ומי שמצייר במחשבה ובעשייה. אתה ישי, ידעת לצייר את חדר-האוכל ביום חול ובשישי, לעמוד בצד זקוף עם חיוך ולראות שהכל דופק, שכולם יושבים. אירה נפלאה. וכמובן לא לשכוח את הצוות. אז נשאר לי להגיד תודה. מקווה למחליף יצירתי כמוך. אז בלחיצת יד וחיבוק!

את ממעטת להשמיע ביקורת פומבית על הקיבוץ ובכלל. אז הנה ההזדמנות.

את הביקורת שלי אני נוטה להפנות לגורמים המתאימים, וכן, יש דברים שמפריעים לי היום. אני אולי מהטיפוסים הנוסטלגיים, שמתקשים יותר להיפרד מהעבר אך כן עם הפנים קדימה. כמה קשה היה לי לפרק שנים של הוראה בבית הספר, שתי כיתות: כיתת-אם וכיתת-יצירה, עשירות בחומרי עבודה ולמידה.

ובאשדות - אני רוצה לראות את הקהילה שלנו מאוחדת: חברים, תושבים, הרחבה - כאשר כל אחד רואה את ביתו אך גם את הסביבה הרחבה יותר. (גומרים שיפוף - מחזירים את החזות לשטח).

אני תומכת בהמשך הוצאת העלון, לצערי אין בו די התייחסות מצד בעלי תפקידים למה שקורה כאן, וזה חסר, אני רואה בעלון כלי לביטוי ורחשי הלב של המקום (גם מין הצד היצירתי).

ראיין: אבנרן

מזל טוב
לאירל'ה דוד ולכל המשפחה
אנישואי הנכדה הדס
בת אשליה ואירי
מזל טוב למשפחה!

סגירת מטבח אשדות קטעי ארכיון ומבט מפוכח אל ההווה

הציוד שאנו ממשיכים להשתמש בו ומכרנו את סירי הבישול. אין לנו מוזיאון לשמור אותם.

אם במקום לכתוב רשימה לעלון היית באה ושואלת, היית מקבלת הסברים.

אינני מרגיש שאני שותף למחדל, או שעשיתי איזה פשע.

לסיכום, אם את מעוניינת אשמח לשוחח אתך בנושא.

עודד גפני
מ. עסקי קהילה

תוספת עדכנית שלי: השבוע, 19 שנים אחרי הארוע שהוזכר לעיל, ביקרתי שם (אבנרון) ומצאתי שהרבה לא השתנה מאז (ראו תמונות). המטבח (לשעבר) ששטחו עומד על כ-300 מ"ר נשאר ברובו שלם, אך כמעט בלתי מנוצל, למעט מקרר תעשייתי המשמש כנראה את מסעדת 'צל תמר'. חדרים ועוד חדרים עומדים ביתמותם: בישול כללי, בישול ילדים, חדר קילופים, חדר הכנות - עשרות מטרים רבועים של מקררים מנותקים מזרם החשמל וללא תאורה. ציוד הבישול אכן נמכר למגירת ליבה של רבקה שניפר ז"ל אבל השטח המפונה, שבהשקעה מסויימת ניתן היה לשמש לכמעט כל מטרה: מחסנים, עסקים, יזמויות, חדרי לימוד, השתלמויות. כמעט כל מטרה נראית לעין. אז זהו שלא. החדר היחיד באגף במטבח, ששימש מספר שנים כמחסן ומשרד של ענף השיפוצים בניהולו של מיכה סוסן, עבר למבנה שהיה פעם "השרותים-הטכניים". הבשורות הטובות הן שבימים אלה מתקנים על גג המטבח וחדר האוכל בחריצות רבה, לוחות סולריים ליצור חשמל פרי אנרגיית השמש - פעולה

בהמשך לסקירתו המאלפת של שאול ינאי אודות ההיסטוריה של חדרי האוכל שנבנו באשדות במהלך השנים, מצאתי לראוי להוסיף את הקטע הבא:

בעלון שנושא את התאריך 18.7.2003 כותבת רבקה שניפר ז"ל:

"ביקשתי לחתוך לחם. הכניסה היתה מצד מזרח, כך שיצא לי לראות את כל השטח שהיה פעם מטבח של אשדות. נדהמתי. רק ארבעה קירות ורצפה שחורה.

איפה המטבח, כל המכונות והסירים שאשדות רכשה במשך 70 שנות קיומה? מי מכר את הכל? האם קבלו רשות מהציבור שזה רכוש? האם התקיים דיון באספה?

האם היתה הצבעה בקלפי? לא כלום! ובאותם הימים התבקשתי לבחור 6 חברים מרשימה של 8 מועמדים כנציגי הציבור בקלפי.

מי אחראי למחדל זה? בעיני זה ממש פשע. לדעתי האחראים היו צריכים להוציא את המסקנה.

האם זה פחות חמור מהמעשים הנוראים שהתפרסמו לאחרונה בכמה קיבוצים, אפילו

אם כאן אף אחד לא הרוויח באופן אישי?

כואבת
רבקה שניפר

תשובת עודד גפני - מנהל עסקי-קהילה באותם ימים, לא איחרה להגיע:

לרבקה שלום,
התשובה למי החליט? היא 'כולנו'. כשהחלטנו על סגירת פעילות הבישול באשדות איחוד, השארנו במטבח את

סגירת מטבח אשדות - סוף

חשובה בעלת כדאיות כלכלית עצומה (ברכות לדודו אלתר). אבל צריך לתת את הדעת (ויפה שעה קודם) ולקבל החלטה ברמה האסטרטגית מה עושים עם מבנה בטון (והוא אגב לא המבנה היחיד באשדות) שאין לו כרגע ייעוד, אפילו לא פרוגרמה, ומשמש במקרה הטוב לשינוע המזון מהמשאית של טירת צבי אל חדר האוכל וחזרה. פתרונות? לא צריך ללכת רחוק. קיבוץ אפיקים הוא דוגמה טובה לניצול מיטבי של נכסי נדל"ן. המוטו שלהם הוא שברגע שתשקיע בנכס נדל"ן, גם אם גילו חמישים שנה או יותר, ערכו יצמח פלאים והשוכרים בוא יבואו. וזה עובד. אז למה לא אצלנו?

אבנרון

בדידותו של הרץ למרחקים ארוכים

יונתן אלטר (מזכיר מיל')

והחברים, בענייני מנהל העסקים או בעיותיו שלמנהל התשתיות בקיבוץ.

ותפקיד מרכז השירותים צורף לתפקיד המזכיר כ"בונוס".

מכאן יוצא שמזכיר הקיבוץ נשאר לבד.

לבד לבד. מול המשימות הגדולות: קליטה, שיוך, בנייה חדשה, פנסיה, רווחה, ומול כל העניינים האישיים של החברים, ללא הנהלה פעילה, ללא קולגות להתייעץ איתם והקושי בלתיפקד כמזכיר הקיבוץ נהיה קשה פי כמה.

המזכירות הרחבה של הקיבוץ שנקראה גם מועצת קהילה והיום היא נקראת **הנהלת הקיבוץ** הייתה מורכבת **פעם**, מארבעת בעלי התפקידים: מזכיר, מרכז משק, מרכז עבודה, מרכז משק צרכני, בעלי תפקיד עם סמכות ואחריות ועוד כשמונה "חברים מן השורה". היום הנהלת הקיבוץ מורכבת רק ממזכיר וכשנים-עשר "חברים מהשורה", חברים טובים ונאמנים ויחד עם זה אין להם סמכות ולא אחריות וזה מקשה על הניהול ושוב, משאיר את מזכיר הקיבוץ לבד מול כל העניינים הנדונים שם.

כידוע, תפקיד המזכיר בקיבוץ מביא איתו חיכוך בלתי פוסק עם הקהילה, התמודדות עם רגישויות רבות ופוטנציאל אינסופי לקונפליקטים קטנים וגדולים.

ומי נמצא עם המזכיר, בהתמודדות עם קשיי היום-יום?

מי עוזר למזכיר לצמצם שחיקה, לחזק את החוסן הנפשי האישי...

אף אחד!

הוא רץ לבד!

לדעתי, נחוץ איזה שינוי במבנה הארגוני של הנהלת הקיבוץ.

יונתן אלטר

לצורך הקלה בקריאת הדברים, בעלי התפקיד בקיבוץ, כתובים כאן בלשון זכר אבל ברור וידוע שגם נשים מבצעות תפקידי ניהול בקיבוץ בדיוק כמו הגברים אולי אפילו טוב יותר.

בימים ההם

עד לפני כחמש עשרה שנה לקיבוץ הייתה הנהלה אחת שנקראה **מזכירות** והיה לו מנהל אחד שנקרא **מזכיר**. באותה תקופה כל בעלי התפקידים בקיבוץ היו חברי הקיבוץ.

"מזכיר" שנקרא עד היום – "מזכיר"

"מרכז משק" שנקרא היום "מנהל עסקים"

"מרכז עבודה" שנקרא היום "מנהל משאבי אנוש" ובקיצור "מנהל מ"א"

"מרכז משק צרכני" (או "מרכז שירותים") תפקיד שבוטל וצורף לתפקיד המזכיר.

ארבעת האנשים האלה היו חברי קיבוץ הכירו את כל החברים ואת כל העניינים וכל אחד מהם היה מעורב והיה אכפת לו מענייני בעלי התפקידים האחרים. למשל המזכיר, מרכז המשק ומרכז השירותים, עבדו ביחד עם מרכז העבודה על ענייניו ובעיותיו. המזכיר, מרכז עבודה ומרכז שירותים, עבדו ביחד עם מרכז המשק על ענייניו ובעיותיו. מרכז המשק, מרכז עבודה ומרכז השירותים חשבו ביחד עם המזכיר על ענייניו ובעיותיו. יחד הם היו **הנהלה פעילה** שנקראה אז **מזכירות פעילה**. משרדיהם היו סמוכים אחד ליד השני, הם נפגשו פעם בשבוע לפגישה רשמית ויום-יום לפגישות לא רשמיות. כל ענייני הקיבוץ נוהלו בעבודת צוות כשכל אחד מגבה ותומך בענייניו של בעל התפקיד האחר.

בזמן הזה

מרכז המשק אינו חבר קיבוץ, הוא אדם חיצוני שלא מכיר את חברי הקיבוץ ולא מעורב בענייניהם הוא ממוקד בעסקים ולא מעורב בענייני המזכיר, מנהל מ"א או מנהל התשתיות של הקיבוץ. יש לזה יתרון מסוים אבל יש גם חסרונות.

מנהלת משאבי אנוש היא אדם חיצוני, שלא מכירה את חברי הקיבוץ, היא ממוקדת בענייני משאבי אנוש ולא מעורבת בענייני המזכיר,

העלון שלנו (זכרונות של אחת שכותבת ...) - עמליה דיין

הידע הרב שנצבר אצלו לא ילך לאיבוד. בינתיים נוצר מצב שבו הארכיונאי הוותיק יהודה בן-דוד ז"ל ביקש גם הוא עזרה ובעצם מישהו שיוכל להעביר לו את הארכיון, אפשר גם לומר ש"נקעה נפשו" מויכוחים חסרי טעם עם "נערי האוצר" (קרי הועדה הכלכלית) על כל מדף או קרטון שהיה צריך לקנות כדי לאכסן את החומר הארכיוני החשוב מאוד עבור "הדורות הבאים" בסיכום, עברתי גם לעבור יום אחד בשבוע בארכיון ואז גיליתי את חשיבותו של העלון, שהיה אוצר בלום של ידע שממנו שאבתי את כל מה שהייתי זקוקה לו כדי לתת ולהנגיש לועדת התרבות ו/או לחברים ולילדים מכתות ז' שבשנת המצוות דאגו להכין כאחד הפרוייקטים, גם את "עץ המשפחה".

תוך כדי עבודתי הגיעו אלי חברים מבוגרים בכל מיני בקשות, למשל אני מאוד מתעניין ב... אבל יש לי בעיה בעיניים וקשה לי לקרוא בעלון.... אינני יודעת/מה לעשות?" או מישהו שבקש: "אם אפשר להקל עליו, כי חשוב לו מאוד לדעת מה נכתב בעלון, אך אין לו זמן לשבת ולקרוא". אני כבר לא זוכרת מה אמרתי ... אבל חשבתי מה אני יכולה לעשות, ואז הבנתי שבעזרת "מכונת השכפול" שבמזכירות אוכל לקחת את דפי העלון שכבר מכונסים להם כעלון ולהדפיס אותם באותיות גדולות יותר, ובכך להקל על אותם חברים שמתקשים בקריאה. אח"כ הגיע למוחי עוד רעיון שהושפע כנראה מ"הספריה לעיוורים" בנתניה, שבהם קריינים ושחקנים פשוט נכנסים שם לאולפן הקלטות וקוראים לתוך קלטות של טייפ-רקורדר ספרים שלמים, שעיוורים פשוט יודעים להניח ברשם-קול שלהם וכך מקבלים כל ספר שכבר הוקלט בספריה

אינני יכולה להתאפק עוד ... כי העלון בעצם תופס מקום מאוד חשוב בחיי ובתודעתי. היו שנים שניסיתי לברוח ממנו כאשר העורך המיתולוגי, אז, ישעיהו פונדק ז"ל ביקש ממני שאכתוב על הלול (בו עבדתי באותה תקופה), אז חשבתי ברוב בערותי "מה כבר ש כבר לכתוב על הלול ??!" שוב הגיע משלוח חדש של אפרוחים? שוב שלחנו את כל העופות במשאיות לשוק או למשחטת "עוף-טוב"? את מי זה כל-כך מעניין???

גם כשעזבתי את הלול לטובת המטבח והתנדבתי להיות "הבחור של חייקה" התעצבנתי שסדרן העבודה לא נותן לנו יותר מתנדבים/ות שיעזרו לנו ב"חדר הכנה" – שהמתנדבים קראו לו "קיצ'ן טו" Kitchen 2, שהיה החדר הקדמי בו שלטה חייקה קינן המבשלת ז"ל. ואז כתבתי משהו מאוד לא יפה מבחינה אנושית ועוד העזתי להתווכח עם ישעיהו שטען שכמו שזה כתוב, הוא לא יכול להכניס לעלון, כי זה ממש איום ונורא" בלשונו 'הצחה'. אבל אחרי שנפצתי בעבודתי במטבח ולאחר ההחלמה, כבר לא יכולתי לעבוד בעבודות המטבח למיניהן החליטו ב"ביטוח-הלאומי" אחרי מבחנים פסיכולוגיים לממן לי לימודים אחרים שבהם אוכל לעבוד ולהתפרנס כראוי (עדיין נותרו לי 20 שנות עבודה עד הפנסיה שהיתה אז בגיל 60 לנשים). ואז הלכתי ללמוד ספרנות בסמינר "אורנים". למדתי יום או יומיים בשבוע, באיזי-בלי יותר מדי לחץ, כי אני לא לומדת טוב כשאני בלחץ, ובשאר הימים עבדתי בכל-בו כעוזרת למלכה זאבי, וכן לעזור למרדכי גלי ז"ל הספרן הוותיק בספריה שלנו - שידע שלא יחיה לנצח, והוא צריך להעביר את הספריה לידי של אדם צעיר יותר כדי שכל

העלון שלנו -סוף

עידכונים מהדור הצעיר

התגייסו לצה"ל בחודש 08/2022

רון לשם
עידו כרמל

יוצאים לשנת שרות

יהונתן שיטריט

יותם שוחט

יונתן גל

עידו בר נוף

אורי ויינטרוב

איתי פרמן

שיר קמרינסקי

לירון נחום

ממשיכים ללמוד

אביתר משולם – ממשיך ללמוד י"ג-י"ד

שליו קיפר – ממשיך ללמוד י"ג-י"ד

יואב סקל – לומד תואר ראשון

אקדמיזציה מדעי המחשב

היתר ממתינים לגיוס.

שיהיה בהצלחה לכולם, שמרו על

מצבכם... מחכים לכם בבית

דור צעיר קהילת אשדות יעקב איחוד

המרכזית בנתניה. באותו זמן עבדה גם מאירה עשת בתעסוקת הקשישים שהתקיימה בבית-התרבות הישן (שבחלקו המזרחי היה הארכיון) וכשרצתה לעזור לי, קראה והקליטה את העלוניים לתוך הקלטות ששכפלנו ונתנו לחברים שביקשו. אחד מהמקבלים עלון מוקלט היה חברנו נחום שיפר ז"ל. היה לנו אז רדיו-טייפ עם אפשרות לשים קלטת ולשכפל אותה, וכך הייתי משכפלת עוד ועוד קלטות כדי שאוכל לתת למי שביקש. לאחר כמה ימים בהם הקשיבו לעלון המוקלט, החזירו לנו החברים את הקלטות, כדי שנוכל להקליט עליהן עלון חדש, שייצא לאור. פעם אמרה לי חנה ברטלר ז"ל שכנראה די חיבבה אותי עוד מאז שארצנו עגבניות ביחד בגן-הירק, שהעלון, הוא מקור המידע היחיד שממנו היא מתעדכנת מה קורה בענפים או בכלל בקיבוץ כי היה חשוב לה לדעת מה קורה בו, גם אם איננה יכולה כבר לעבוד בשדה או להגיע לאסיפות.

שבוע טוב!

עמליה דיין בת-ארי

מזל טוב!

למיכאל לוי להולדת הנינה
לליאור ושמוליק קוצוק להולדת

הנכדה

לניר ואיקי להולדת הבת

ולכל המשפחה מזל טוב!

מי ומה באשדות

אין ספק שהמניה הכי בטוחה בשוק ההימורים המקומי הוא **אלעד סממה** שזוכה לאמון הציבור בכל תפקיד אליו הוא מבקש להבחר, הפעם (יחד עם יניר אלתר) נבחר ברוב קולות לוועד ההנהלה של מתיישבי אשדות. אין ספק שהאיש המוכשר והחביב, זוכה לפופולריות רבה, ואם תימשך המגמה לא ירחק היום ונמצא אותו יושב על כס המזכיר

תנופת הפיתוח נמשכת בימים אלה של שלהי קיץ, ובזכותה קיבלנו השבוע עוד מגרש רחב ידיים ומאוספלט, בתקווה שיצמצם לנו את בעיות החניה שכבר מעיקות.

סיום ליגת הקיץ של עמק הירדן-משחק הגמר שהתקיים בשבת האחרונה הפגיש בין אשדות יעקב לקבוצת 'אלווה בר' שחלק ניכר משחקניה הם עצמם מאשדות, כך שבגדול היה מדובר בגמר כל אשדותי. במשחק ביניהן בליגה הסדירה, ניצחה אשדות אחרי שהיתה בפיגור בשלבים רבים של המשחק. הפעם שוב היה משחק שקול, שהסתיים בניצחון של אלווה-בר 53:56. **רז גל**, מנהל ומפיק הארוע, יחד עם **אורן ראובני**, שהיה גייס הכספים והממונה על חזון המפעל, מוסר שבקבוצת אשדות בלט, כמו בשאר משחקי הטורניר, **עילאי מידלר** (אחיו התאום רייף מידלר שיחק באלווה בר) אבל עיקר הקרדיט הוא לקהל האשדותי שמילא את היציעים ויצר אוירה מטורפת.

אם בספורט עסקינן, נציין את חזרתה של מכבי חיפה כדורגל לליגת האלופות של אירופה, שהשיבה את הצבע ללחייו של אוהדה השרוף **יוסי להב**, שאמנם לא צבע את שערו בירוק, אבל רכש כרטיסים לשלושת משחקי הבית של הקבוצה במפעל זה, מה שממחיש שאוהד נשאר תמיד אוהד, והגיל ממש לא משחק תפקיד.

מי ומה - המשך...

שומר הכפר. כישרון הצילום הנדיר של **דובי שושני**, והעובדה שהאיש חובב הטבע משכים קום לעבודתו, מסייעת לנו לקבל תמונות נדירות, כמו הנוכחית, בה נראה עורב שחור שעון על פנס תאורה. שילוב אידילי שכזה.

הבקבוק הצהוב, שנתלה על עצי הדר רבים בחצרנו (ביוזמת המועצה האזורית), מכיל בתוכו את תכונות "זבוב האפרסק", שהתגלה במחקרים כמתחרה אגרסיבי ל**זבוב** הפירות הים תיכוני הידוע לשמצה. החומר השמנוני מושך אליו זכרים של מספר מינים של **זבובי** פירות ובכך מסייע לאיזון הדרוש. יוזמה יפה.

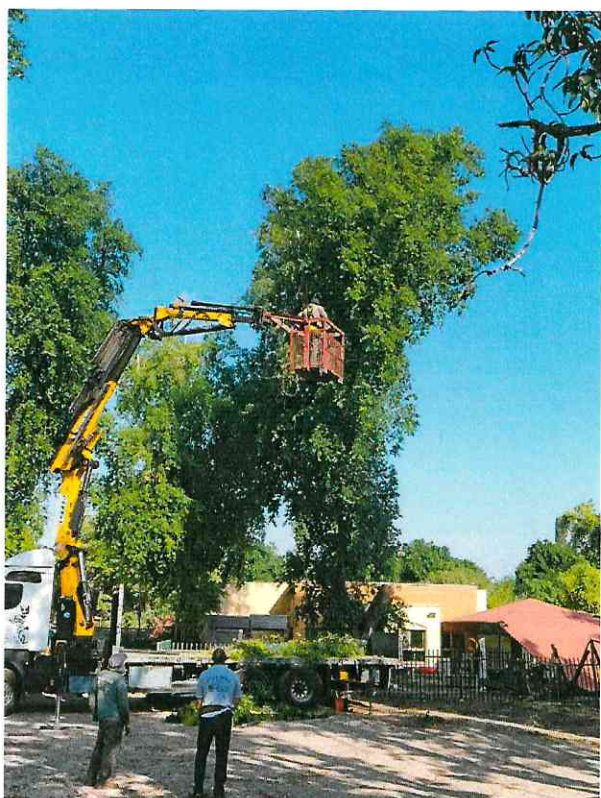

חצבים יש לנו באשדות למכביר, בעיקר בזכות יוזמה מבורכת של **אברהמיק חזן**, איש רב תחומי, ורב פעלים, שנועץ בצלים באדמה, ומשנה לשנה אנחנו מקבלים את מבשרי הסתיו. הרבה לפני האחרים. לזאת תיקרא "תרבות חיים".

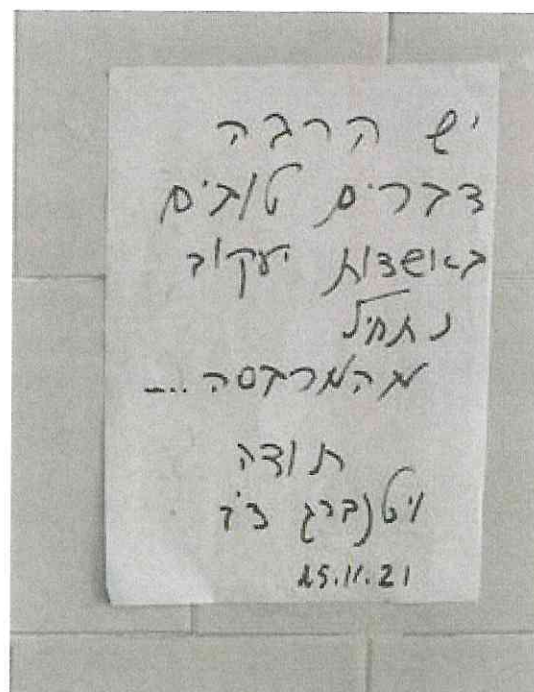
מי ומה - המשך...

ביום חמישי בלילה נפל ענף מעץ פיקוס סמוך לגן 'רימון' ופגע בפרגולה. לצוות ולילדים שלום! למחרת בבוקר הגיע צוות כורתיים ופינה שני עצים.

היו שסברו שסופו של ענף המכבסה הולך ומתקרב בגלל חוסר כדאיות. אז זהו שלא. הענף בניהולן החינני והיעיל של טלי גורן ולימור זולטי אינו שוקט על השמרים (מי המציא את המושג הגאוני הזה?) ומאפשר היום לכל דיכפין להביא את מרכולתו, להניח אותה עם שמו בתוך אחת האמבטיות האפורות, ולקבלה כעבור יום-יומיים (בתשלום כמובן) נקייה ומגוהצת למשעי. אז לא רק שהמכבסה ממשיכה לעבוד במלוא המרץ, מספר הלקוחות המקומיים והחיצוניים הולך וגדל בהתמדה והשמחה במעוננו רבה.

מי ומה - המשך...

חֲצַב נִיָּצַב,
זָמְנוּ נִקְצַב.
סָתִיו, עֲכָשִׁיו?
לא, אֵין מָצַב!

בני לוין

עלון 1584

עריכה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

בתחילת הקיץ, היתה נטייה בהנהלת הקהילה לדחות את השקיית הדשאים לחודש יוני, משום שלדבריהם מדובר בהוצאה גדולה מאד שמקשה על העמידה בתקציב, הבנוי בעיקרו ממיסים. ואכן, חזינו בדשאינו הולכים ומתייבשים במהירות, והמראות היו קשים למדי, אלא שפרנסינו הרגיעו אותנו שדשא יודע להתאושש במהירות, והכל יהיה בסדר. בחודשים האחרונים ניכרת מגמה הפוכה של השקיית יתר של דשאים, שמשאב המים הוא הגורם העיקרי ל-מידת חיוניותם. כמעט כל בר-דעת למד ויודע שהשקייה בשעות שיא החום מביאה להתאדות מוגברת ואינה יעילה, והנה בימים אלה מתברר על פי 'מבחן התוצאה', שעדיף להשקות דווקא בשעות שיא החום. אז אולי לא הבנו עד עתה את מה ששיננו לנו משך שנים, אודות חוקי הפיסיקה והביולוגיה, או שמא נותרה לנו בקהילה יתרת תקציב גדולה משחשבנו, וזה הזמן לנצלה כראוי. הציבור ממש מבולבל.

